

Tekst: INGRID SPELT

Foto's: PRIVÉARCHIEF, NOS

Welk moment veranderde het leven van dressuuramazone Anky van Grunsven? In 2004 verloor ze haar vader Wim, haar steun en toeverlaat.

OVER ANKY

Anky van Grunsven (Erp, 1968) won met haar paarden Bonfire en Salinero vele nationale en internationale titels. Ze deed zeven keer mee aan de Olympische Spelen en ontving drie keer goud. Daarmee schreef Van Grunsven geschiedenis. Ze werd onderscheiden met diverse prijzen. Van Grunsven richtte het Anky Education Center op.

Anky van Grunsven

'HET VOELDE ALSOF MIJN VADER ERBIJ WAS'

Mijn vader was in alles mijn raadgever. Ik was zo'n typisch vaderskind. Hij trainde mij, en mijn broers, en gaf mij vertrouwen om mee te doen aan wedstrijden. Tijdens mijn eerste Olympische Spelen was ik pas twintig, en als je zo jong bent komt er veel over je heen. Ik was blij dat hij niet alleen mijn trainer

was, maar ook mijn vader. Ik had hem nodig. Zijn nuchtere kijk heeft mij gemaakt tot wie ik ben. Mijn carrière lijkt een succesverhaal, maar het zat ook geregeld tegen. Als ik verloor was het mijn vader die mij weer snel op de been kreeg. Hij stelde mij gerust; zo van: 'nieuwe ronde, nieuwe kansen'. Zijn houding heeft mij sterk

gemaakt. Op mijn 18de wilde ik mijn eigen bedrijf starten in de paardenbranche. 'Hier heb je een kasboek en begin maar', reageerde hij. Zijn reactie gaf mij vertrouwen. Natuurlijk was het niet altijd rozengeur en maneschijn, mijn vader kon hard en fel zijn. Toch hield ik van zijn realisme, eerlijkheid en rechtvaardigheidsgevoel. We konden ook goed ruziemaken. En dat kun je pas als je veilig voelt bij elkaar en blijft communiceren. In 2003 kreeg zowel mijn vader als moeder een maand

na elkaar de diagnose kanker. Gelukkig woonde ik tegenover mijn ouders, nog steeds, en kon ik samen met mijn broers en schoonzussen voor ze zorgen. Mijn moeder werd beter, is inmiddels 91 en staat nog midden in het leven, maar mijn vader was ongeneeslijk ziek. Hij had longkanker. Ik was zó verdrietig en mijn

wereld stortte in. Ik kon me helemaal niet voorbereiden op het komende verlies. En dat kwam ook sneller dan gedacht; mijn vader kreeg een hartinfarct. Kort na zijn overlijden moest ik me kwalificeren voor de Olympische Spelen. De eerste selectie heb ik niet eens gereden. Dan maar niet naar de Spelen, dacht ik. De tweede selectie was op de verjaardag

Anky over haar vader: 'We konden ook goed ruziemaken'.

van mijn vader, maar gek genoeg ging dat vanzelf. Uiteindelijk heb ik de Olympische titel gewonnen. Het voelde alsof mijn vader mij steunde en bij mij was. Dat ik zo'n groot verdriet had om het verlies van mijn vader voelde tegelijkertijd bijzonder. Want dat kun je alleen maar voelen als je veel om iemand geeft, en een relatie goed zit. Nu ik over hem praat voel ik weer hoe groot mijn liefde voor hem is. Het gemis slijt, maar gaat nooit helemaal over.